

ad § 456 i.

Bestemmelsen muliggør, at man uden at inddrage en Mand som Part i Sagen vil kunne faa hans Forklaring om, hvorvidt han paa Avlingstiden har staaet i Forhold til Moderen, og afskærer endvidere den paa-gældende fra at vægre sig ved at afgive Vidnesbyrd under Henvisning til de almindelige Regler for Vidneførsel, jfr. Kendelse i U. f. R. 1931 pag. 388.

ad § 456 k.

Medens der efter Lov Nr. 130—1908 § 14, 6te Stykke kun er Pligt for Moderen til at give Forklaring om, hvem der er eller kan være Fader til Barnet, naar der søges Hjælp til dets Underhold af det offentlige, og kun paa Værgens eller visse offentlige Myndigheders Begæring, følger det af de nye Principper for Faderskabets Fastslaelse, jfr. Reglen i Forslag til Lov om Børn udenfor Ægteskab § 5, 4de Stykke, at Moderen ogsaa under Sagens Behandling i Retten maa være pligtig i alle Tilfælde at afgive Forklaring herom.

En lignende Pligt bør ligeledes udtrykkelig fastslaas ogsaa for Sagsøgtes Vedkommende, jfr. herved Bemærkningerne til § 456 i.

De i Paragraffens 3die Stykke nævnte Bestemmelser kommer i nugældende Ret alene til Anvendelse med Hensyn til den Moderen ifølge Lov Nr. 130—1908 § 14, 6te Stykke paahvilende Oplysningspligt, jfr. lige foran, men udvides fremtidig til at omfatte den begge Parter i alle Tilfælde paa-lagte Pligt til at afgive Forklaring angaaende deres Forhold til hinanden.

ad § 456 l.

Det er efter Erfaringen ret sjældent, at Parterne i Alimentationssager vægrer sig ved at underkaste sig Blodtypeundersøgelse til Oplysning af Sagen, men der er dog forekommet Tilfælde, hvor Moderen har modsat sig saadan Undersøgelse.

Paa Grund af den overordentlige Betydning, Blodtypeundersøgelsen har faaet som Bevismiddel i disse Sager, er det af Vigtighed, at Parterne i intet Tilfælde kan nægte at underkaste sig denne, og at der hjemles de fornødne Tvangsmidler til Gen-nemførelse af Kravet om Undersøgelsen.

ad § 456 m.

Reglen er en naturlig Følge af den Officialvirksomhed, der er paalagt Dom-meren til disse Sagers Oplysning, og som

naturligvis maa medføre, at Dommeren ikke ved Afgørelsen kan være bundet ved Parternes Paastande.

ad § 456 n.

Allerede efter nugældende Ret haves der en særlig Adgang til Genoptagelse af Alimentationssager, nemlig dels i Tilfælde, hvor en Mand i Henhold til Lov Nr. 130—1908 § 13 er blevet paalagt Bidrag til et endnu ikke født Barn, og hvor han efter Barnets Fødsel kan foranledige Sagen genoptaget; dels naar en Mand i Henhold til Lov Nr. 130—1908 § 15, jfr. Lov Nr. 113—1913 § 6 er dømt som udebleven, men senere kommer til Stede. Dertil kommer en vis Adgang for det offentlige til i Medfør af Lov Nr. 130—1908 § 14, 2det Stykke at fordrø en Alimen-tationssag genoptaget.

Paragraffens 1ste og 2det Stykke svarer til de nævnte, nugældende Regler i Lov Nr. 130—1908 § 13 og Lov Nr. 113—1913 § 6, dog at der i det førstnævnte Tilfælde er indført en Adgang ogsaa for Retten til at foranledige Sagens Genoptagelse, naar den tidligere Afgørelse beror paa urigtige Forudsætninger med Hensyn til Avlingstiden.

Paa Grund af de nye, videregaaende Retsvirkninger, der fremtidig tillægges Faderskabet, vil det imidlertid være nødven-digt, at der i videre Omfang end hidtil aabnes Adgang til Genoptagelse af Faderskabs-sager, nemlig hvor den som Fader ansete senere kommer i Besiddelse af Oplysninger, som, hvis de havde foreligget tidligere, vilde have givet Sagen et andet Udfald. En Bestemmelse herom er derfor optaget i Paragraffens 3die Stykke, dog at der i 5te Stykke foreskrives en Frist, indenfor hvilken denne Ret til Genoptagelse skal være gjort gældende. Med Hensyn til disse Be-stemmelser henvises i øvrigt til Bemærk-ningerne til den tilsvarende Regel i § 15 i Forslaget til Lov om Børn udenfor Ægte-skab.

Endelig har man fundet det rimeligt at aabne Adgang for den Ret, der senest har afsagt Dom i Sagen, til at tillade Gen-optagelse under Betingelser svarende til de i Retsplejelovens § 423, 1ste Stykke om-meldte. Denne Adgang til Genoptagelse foreslaas imidlertid, ligesom Genoptagelse efter 3die Stykke, ved Paragraffens 5te Stykke, 3die Punktum begrænset til et Tidsrum af 2 Aar efter Dommen. Efter denne Frist vil Sagen i de nævnte Tilfælde kun kunne genoptages i Henhold til den almindelige Regel i Retsplejelovens § 423.

Paragraffens 6te Stykke giver i Lighed med Retsplejelovens § 424, 1ste Stykke en